

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/64/2022
Identifikačné číslo spisu: 1214218771
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1214218771.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: CARPAT INVESTMENT GROUP, družstvo, so sídlom Kukučínova 6571, 960 01 Zvolen, IČO: 36 636 371, právne zastúpeného: GRMAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 861 553, proti žalovanému 1/ MH Teplárenský holding, a.s., so sídlom Turbínová 3, 831 04 Bratislava - m. č. Nové Mesto, IČO: 36 211 541, právne zastúpenému: IURISTICO s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Cimborkova 13, 040 01 Košice, IČO: 36 588 041, a žalovanému 2/ Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, o zaplatenie 3.640.000.- Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. augusta 2015, č. k. 4Cob/82/2015-350, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 1/ o d m i e t a.

II. Žalobca n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-293, zamietol návrh žalovaného v 2. rade na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade na samostatné konanie.

1.1 V odôvodnení svojho uznesenia okresný súd uviedol, že písomným podaním doručeným súdu dňa 11. septembra 2014 požiadal žalovaný 1/ o vylúčenie konania v časti, v ktorej žaloba smeruje proti nemu na samostatné konanie, z dôvodu že žalobca svojou žalobou uplatnil voči žalovaným dva rozdielne nároky spočívajúce na rôznych právnych základoch. V prejednávanej veci okresný súd zistil, že predmetom sporu je zaplatenie sumy vo výške 3.640.000.- Eur, ktorá bola žalovanému v 1. rade vyplatená z bankovej záruky zriadenej žalovaným v 2. rade. Žalobca svoj nárok na zaplatenie uvedenej sumy odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky pre vyplatenie záruky žalovanému v 1. rade. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z obsahu žaloby je zjavné, že ide o nároky, ktoré spolu skutkovo a vecne súvisia a nie je daný žiaden z dôvodov vymedzených ust. § 112 ods. 2 Občianskeho súdneho

poriadku (ďalej aj „OSP“) na vylúčenie časti návrhu na začatie konania, ktoré smeruje voči žalovanému v 1. rade na samostatné konanie. Z uvedeného bolo podľa okresného súdu zrejmé, že neexistujú žiadne skutkové a ani právne dôvody, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 112 OSP a vylúčenie časti návrhu na samostatné konanie, z ktorého dôvodu dospel súd k záveru, že žiadosti žalovaného v 1. rade nie je možné vyhovieť.

1.2 Súd prvej inštancie v poučení v zmysle ust. § 202 ods. 3 písm. a/ OSP uviedol, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

2. Okresný súd opravným uznesením zo dňa 5. novembra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-332, opravil výrok uznesenia zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-293 tak, že správne má znieť: Súd návrh žalovaného v 1. rade na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade na samostatné konanie zamietá.

2.1. V odôvodnení opravného uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že chybou v písaní v písomnom vyhotovení svojho uznesenia zo dňa 15. októbra 2014 (na č.l. 293 spisu) bolo nesprávne označenie účastníka navrhujúceho vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade na samostatné konanie. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, teda že pri písaní a opise predmetného uznesenia došlo k chybe, okresný súd v zmysle ust. § 164 OSP s použitím § 167 ods. 2 OSP danú chybu opravil. V poučení k opravnému uzneseniu okresný súd uviedol, že proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného v 1. rade, napadnutým uznesením zo dňa 20. augusta 2015, č. k. 4Cob/82/2015-350, uznesenie okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-293, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5. novembra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-332 potvrdil.

3.1. V odôvodnení svojho uznesenia odvolací súd uviedol, že proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 5. novembra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-332 v spojení s uznesením okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014, č. k. 26Cb/148/2014-293, podal odvolanie žalovaný v 1. rade s odôvodnením, že nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi súdu, že dva nároky skutkovo a vecne spolu súvisia. Uviedol, že nárok voči žalovanému 1/ sa opiera o plnenie poskytnuté z bankovej záruky, predloženej žalobcom žalovanému 1/ za účelom zabezpečenia splnenia zmluvných, alebo zákonných záväzkov žalobcu, vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady a nárok voči žalovanému v 2. rade spočíva v zmluvných vzťahoch so žalobcom a opiera sa o žalobcom tvrdené porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného v 2. rade voči žalobcovi. Odvolateľ ďalej z dôvodov hospodárnosti konania poukázal na charakter žalobcom tvrdených rozhodujúcich skutočností vo vzťahu k jednotlivým nárokom, ktoré si podľa žalovaného 1/ nepochybné vyžadujú rozdielny rozsah dokazovania.

3.2. Krajský súd citujúc ust. § 202 ods. 3 OSP ďalej uviedol, že odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Ktoré uznesenia iba upravujú vedenie konania, zákon nevymenúva, ani nevymedzuje žiadnymi znakmi. Z odvolacím súdom citovaného komentára OSP je podľa súdu zrejmé, že medzi uznesenia, voči ktorým odvolanie nie je prípustné, patrí aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh žalovaného v 1. rade na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Na charaktere tohto uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 15. októbra 2014, nemení podľa krajského súdu nič skutočnosť, že voči opravnému uzneseniu zo dňa 5. novembra 2014, je odvolanie prípustné, nakoľko opravné uznesenie je vždy potrebné posudzovať vo vzťahu k uzneseniu, ku ktorému bolo vydané. Odvolací súd navyše uviedol, že ani sám odvolateľ žiadnym spôsobom neodôvodnil ním tvrdenú nesprávnosť opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014.

4. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný v 1. rade dňa 27. októbra 2015 dovolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ a g/ OSP, teda postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

4.1. Žalovaný v 1. rade vo svojom dovolaní uviedol, že krajský súd svojím rozhodnutím uznesenie okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014 v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014 potvrdil, teda použil výrok určený pre odobrenie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, avšak odôvodnenie tohto uznesenia odvolacieho súdu smeruje podľa dovolateľa len

k odôvodneniu neprípustnosti odvolania, čomu by mal zodpovedať skôr výrok o odmietnutí odvolania. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorého odôvodnenie (smerujúce skôr k odmietnutiu odvolania) typovo nezodpovedá jeho výroku (o potvrdení napadnutého rozhodnutia okresného súdu), a ktorý podľa dovolateľa pripúšťa možnosť vecného prieskumu rozhodnutia, je podľa dovolateľa nepreskúmateľné, pričom takáto vada je podľa jeho názoru natoľko zásadná, že zakladá vadu odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, a to osobitne s dôrazom na tvrdenie dovolateľa, že tak súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd sa dôvodmi žalovaného 1/ na vylúčenie veci dostatočne nezaoberali. Dovolateľ zároveň uviedol, že pre potenciál porušenia ustanovenia o výlučnej miestnej príslušnosti je v danom aktuálna i vada a prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávne obsadeného súdu podľa § 237 ods. 2 písm. g/ OSP.

4.2. V ostatnom dovolateľ argumentačne napáda právne posúdenie a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 15. októbra 2014 tvrdiac, že prípustnosť odvolania voči tomuto rozhodnutiu založil sám súd prvej inštancie svojím postupom, ktorým pre vady pôvodného rozhodnutia zo dňa 15. októbra 2014 musel vydať opravné uznesenie zo dňa 5. novembra 2014, ktoré možnosť odvolania pripúšťa. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil späť na nové konanie.

5. Žalobca ani žalovaný 2/ sa v dovolacom konaní nevyjadrili.

6. Z obsahu spisu ako i aktuálneho výpisu z Obchodného registra SR vyplývajú nasledovné skutočnosti:
- Pôvodný žalobca, teda obchodná spoločnosť ISTROENERGO GROUP, a.s. skráteno IEG, a.s., so sídlom Rozmarínová 4, 934 01 Levice, zmenila ku dňu 26. februára 2016 svoje obchodné meno a sídlo na IE group, a.s., Hlavná 50, 080 01 Prešov.

- Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 26. júla 2016, sp. zn. 2K/9/2016 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka IE group, a.s., Hlavná 50, 080 01 Prešov, a za správcu bol ustanovený U.. U. W., F., so sídlom Y.. X.. B. XX/XX, XXX XX F..

- Okresný súd uznesením zo dňa 27. februára 2020, č. k. 26Cb/148/2014-421, vyhovel návrhu žalobcu na zmenu na strane žalobcu tak, že namiesto žalobcu vstupuje do konania nový žalobca H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. S. XXXX/XX, W. W..

- Okresný súd uznesením zo dňa 24. novembra 2020, č. k. 26Cb/148/2014-443 pripustil, aby do konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 26Cb/148/2014 na miesto doterajšieho žalobcu H. U. vstúpil ako žalobca CARPAT INVESTMENT GROUP, družstvo, so sídlom Kukučínova 6571, 960 01 Zvolen, IČO: 36 636 371.

- Žalovaný v 1. rade/dovolateľ, teda obchodná spoločnosť Tepláreň Košice, a.s. v skratke TEKO, a.s., so sídlom Teplárenská 3, 042 92 Košice, zmenila ku dňu 1. januára 2022 svoje obchodné meno a sídlo na MH Teplárenský holding, a.s., so sídlom Turbínova 3, 831 04 Bratislava - m. č. Nové Mesto.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 1/ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 OSP.

9. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej, alebo

druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP (I. ÚS 4/2011).

10. Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

11. Podľa § 239 ods. 1 OSP je dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ OSP) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

12. Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ OSP dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

13. Podľa § 239 ods. 3 OSP, ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení, alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

14. Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 239 OSP, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

15. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale zaoberal sa otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 písm. a/ až g/ OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia nie je daná iba tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade podľa § 237 OSP skutočne došlo.

16. Žalovaný 1/ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ OSP netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

17. Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP vyvodzuje z tvrdenia, že odvolací súd rozhodol uznesením, ktorého odôvodnenie (smerujúce skôr k odmietnutiu odvolania) typovo nezodpovedá jeho výroku (o potvrdení napadnutého rozhodnutia okresného súdu), a ktorý výrok podľa dovolateľa pripúšťa možnosť vecného prieskumu rozhodnutia, čím je podľa dovolateľa dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nepreskúmateľné a takáto vada je podľa

jeho názoru natoľko zásadná, že zakladá vadu odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, a to osobitne z dôrazom na tvrdenie dovolateľa, že tak súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd sa dôvodmi žalovaného 1/ na vylúčenie veci dostatočne nezaoberali.

18. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ OSP) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva strane sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

19. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala strane sporu. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

20. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ OSP významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

21. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolanej argumentácii žalovaného 1/ prioritne uvádza, že nezistil naplnenie podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ OSP. Uvedené je zásadným aj napriek skutočnosti, že hoci odôvodnenie uznesenia krajského súdu zo dňa 20. augusta 2015 skutočne zodpovedá skôr výroku o odmietnutí odvolania proti uzneseniu zo dňa 15. októbra 2014 v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014 pre jeho neprípustnosť, avšak v danom prípade sa podľa dovolacieho súdu nejedná o vadu takej intenzity, ktoré by viedla k porušeniu základného práva žalovaného 1/ na súdnu ochranu. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Dovolací súd vo vzťahu k postupu odvolacieho súdu uvádza, že bez ohľadu na skutočnosť, či odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014 v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014, alebo či by krajský súd odmietol odvolanie žalovaného 1/ proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014 v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014 ako neprípustné, uvedené by nemalo žiadny vplyv na postavenie žalovaného 1/ v konaní, nakoľko výsledkom oboch postupov je prítomnosť právoplatného uznesenia okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014 v znení jeho opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014, ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného v 1. rade na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2. rade na samostatné konanie zamietol. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi (žalovanému 1/) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ustanovenie § 237 písm. f/ OSP.

22. Najvyšší súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesenia odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 OSP sa ust. § 157 ods. 2 OSP o náležitostiach odôvodnenia rozsudku použije pre uznesenie primerane. Dovolací súd vo vzťahu k argumentácii dovolateľa predovšetkým zdôrazňuje, že tento tak, ako tomu bolo i v jeho odvolaní, svojimi tvrdeniami predovšetkým napáda právne posúdenie a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zo dňa 15. októbra 2014 na čl. 293 spisu (proti ktorému odvolanie nie je prípustné), nie uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 20. augusta 2015.

22.1. V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri

svojom rozhodovaní riadil, keď súhlasiac so súdom prvej inštancie uviedol, že medzi uznesenia, voči ktorým odvolanie nie je prípustné, patrí aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh žalovaného 1/ na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade. Rovnako dostatočne jednoznačne uviedol, že tvrdenú nesprávnosť opravného uznesenia okresného súdu zo dňa 5. novembra 2014, voči ktorému odvolanie prípustné je, sám žalovaný 1/ žiadnym spôsobom neodôvodnil. Celé odvolanie žalovaného 1/ obsahovo i argumentačne napádalo uznesenie okresného súdu na č.l. 293, voči ktorému odvolanie neprípustné nie je. Je proti zásadám elementárnej logiky tvrdenie dovolateľa, že okresný súd vydaním opravného uznesenia zo dňa 5. novembra 2014 (voči ktorému je odvolanie prípustné), založil prípustnosť odvolania aj voči uzneseniu zo dňa 15. októbra 2014, voči ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (ust. § 202 ods. 3 písm. a/ OSP).

22.2. Dovolací súd navyše pripomína, že ani uznesenie súdu prvej inštancie netrpí dovolateľom tvrdenou nedostatočnosťou odôvodnenia. Okresný súd jednoznačne uviedol, že už zo samotného obsahu žaloby, ktorou žalobca uplatňuje svoj nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.640.000.- Eur, ktorá bola žalovanému v 1. rade vyplatená z bankovej záruky zriadenej žalovaným v 2. rade, a ktorú žalobca odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky pre vyplatenie záruky žalovanému v 1. rade, je zrejmé, že ide o nároky, ktoré spolu skutkovo a vecne súvisia a nie je teda daný žiaden zo skutkových ani právnych dôvodov vymedzených ust. § 112 ods. 2 OSP na vylúčenie časti návrhu na začatie konania, ktoré smeruje voči žalovanému v 2. rade na samostatné konanie. Dovolací súd záverom uvádza, že ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument účastníka konania.

23. Vo vzťahu k obsahovo úspornej námietke dovolateľa, že „pre potenciál porušenia ustanovenia o výlučnej miestnej príslušnosti je v danom aktuálna i vada a prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávne obsadeného súdu podľa § 237 ods. 2 písm. g/ OSP“ dovolací súd uvádza, že sa jedná o opakujúcu sa námietku, ako použil dovolateľ už v odvolaní a opätovne smerujúcu k uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 15. októbra 2014, voči ktorému odvolanie nie je prípustné, z ktorého dôvodu sa touto námietkou ani odvolací súd nezaoberal.

23.1. Dovolací súd navyše uvádza, že žalovaný 1/ v podaní zo dňa 11. septembra 2014 tvrdil, že je zrejmé, že v danom prípade nejde o to isté plnenie, ktorého sa žalobca dožaduje voči jednotlivým žalovaným a posúdenie uvedeného je rozhodujúce vo vzťahu k možnosti vylúčenia nároku voči žalovanému 2/ na samostatné konanie z dôvodu hospodárnosti konania a absencie akejkoľvek súvislosti právnych základov medzi nárokom uplatneným voči žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade. Konanie žalobcu, ktorý jednou žalobou zažaloval oboch žalovaných, považuje žalovaný 1/ za účelové z dôvodu možnosti výberu miestne príslušného súdu, na základe čoho žalovaný 1/ vzniesol námietku nedostatku miestnej nepríslušnosti, pričom má za to, že miestne príslušným je v danom prípade všeobecný súd žalovaného 1/ (§ 84 a § 85 ods. 2 OSP). Okresný súd v uznesení zo dňa 15. októbra 2014, ktorým zamietol návrh žalovaného 1/ na vylúčenie veci vo vzťahu k žalovanému 2/ na samostatné konanie hoci stroho, no jednoznačne uviedol, že už zo samotného obsahu žaloby, ktorou žalobca uplatňuje svoj nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.640.000.- Eur, vyplatenej žalovanému 1/ z bankovej záruky zriadenej žalovaným v 2. rade je zrejmé, že ide o nároky, ktoré spolu skutkovo a vecne súvisia a nie je teda daný žiaden zo skutkových ani právnych dôvodov vymedzených ust. § 112 ods. 2 OSP na vylúčenie časti návrhu na začatie konania, ktoré smeruje voči žalovanému v 2. rade na samostatné konanie. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nakoľko okresný súd nevyhovel návrhu žalovaného 1/ a nevyučil časť návrhu vo vzťahu k žalovanému 2/ na samostatné konanie, miestne príslušným súdom v danom prípade ostal Okresný súd Bratislava II, ako všeobecný súd žalovaného 2/. Predmetný záver potvrdzuje i oznámenie okresného súdu zo dňa 27. novembra 2014 na č.l. 337 spisu, v ktorom súd oznámil žalovanému 1/, že na jeho námietku miestnej nepríslušnosti neprihliada z dôvodov podľa ust. 11 ods. 2 OSP, a zároveň uviedol, že v danej veci nie je daná výlučná miestna príslušnosť podľa ust. § 88 ods. 1 písm. h/ OSP, nakoľko predmetom sporu je vrátenie plnenia z bankovej záruky a výlučná miestna príslušnosť podľa uvedeného ustanovenia sa obmedzuje na spory o existenciu práva k nehnuteľnosti, jeho trvanie a zánik. Nevzťahuje sa na uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady stavebných prác, kde miestne príslušným súdom je všeobecný súd žalovaného (R 100/1994).

23.2. Dovolací súd záverom vo vzťahu k argumentácii dovolateľa v úvode bodu 23. odôvodnenia tohto rozhodnutia opätovne pripomína neprípustnosť odvolania voči uzneseniu okresného súdu zo dňa 15. októbra 2014 a uvádza, že dovolaciemu súdu neušla ani nejednoznačnosť námietky nedostatku miestnej nepríslušnosti súdu zo strany žalovaného 1/, keď tento najprv v podaní zo dňa 11. septembra 2014 vzniesol námietku nedostatku miestnej nepríslušnosti, pričom mal za to, že miestne príslušným je v danom prípade všeobecný súd žalovaného 1/ (§ 84 a § 85 ods. 2 OSP) a následne v podaní zo dňa 12. novembra 2014 na č.l. 333 spisu dopĺňa svoje podanie a má pre zmenu za to, že miestne príslušným je v danom prípade súd, v obvode ktorého sa nachádza nehnuteľnosť, ktorej práv sa konanie týka (§88 ods. 1 písm. h/ OSP).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného v 1. rade nemožno vyvodíť ani z ustanovenia § 239 OSP, a ani z ustanovenia § 237 ods. 1 OSP.

25. Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 OSP prípustné a vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP neboli zistené, najvyšší súd dovolanie žalovaného v 1. rade podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C.s.p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.